

POSTANOWIENIE

Dnia 8 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z wniosku [...] Towarzystwa [...] w W.
przy uczestnictwie Miasta [...]
o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 września 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 30 lipca 2014 r., sygn. akt [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. oddala wniosek uczestnika postępowania o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w W. z dnia 30 lipca 2014 r. Wnioskodawca powołał się na oczywistą zasadność wniesionej skargi, wynikającą z naruszenia art. 172 k.c., art. 336 k.c., art. 339 k.c. w zw. z art. 234 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c., art. 231 k.p.c., art. 227 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c. i w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. Błąd ten polegał, jego zdaniem, na nieprawidłowym rozumieniu przez Sąd Okręgowy pojęcia władztwa nad rzeczą, nieuwzględnieniu domniemania samoistnego charakteru posiadania oraz błędnym ustaleniom w zakresie dobrej wiary posiadacza. Obok tego wnioskodawca wskazał także na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, wymagającego odpowiedzi, czy do obalenia domniemania samoistności posiadania wystarczające jest wykazanie istnienia porozumienia określającego sposób władania rzeczą, czy też niezbędne jest również stwierdzenie, że władanie rzeczą rzeczywiście miało miejsce w tak określony sposób.

W judykaturze Sądu Najwyższego wyjaśniono, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątplenia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek

zaskarżenia. Pamiętać przy tym trzeba, że oczywiste jest to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Skarżący musi zatem wykazać, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ.). Bliższa analiza uzasadnienia wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że skarga kasacyjna w niniejszej sprawie jest – w powyższym rozumieniu – oczywiście uzasadniona.

W judykaturze Sądu Najwyższego wskazano także, że przedstawienie okoliczności, uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze (por. postanowienia z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151). Zagadnienie prawne wskazane przez wnioskodawcę nie odpowiada tej definicji z dwóch powodów. Po pierwsze, jest ono zbyt silnie powiązane z okolicznościami konkretnej sprawy, by mogło stanowić podstawę do sformułowania przez Sąd Najwyższy generalnego i uniwersalnego poglądu, możliwego do odniesienia także do innych spraw o podobnym charakterze. Po drugie, formułując to zagadnienie skarżący zaprzeczył sam sobie. Problem obalenia domniemania samoistności posiadania został wskazany przez niego – na tle okoliczności sprawy – jako jeden z argumentów za oczywistą zasadnością skargi. Biorąc pod uwagę utrwalony sposób rozumienia przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest możliwe, by ta sama kwestia równocześnie uzasadniała oczywistą zasadność skargi, jak również stanowiła podstawę istotnego zagadnienia prawnego (a więc kwestii o problemowym i niejasnym charakterze).

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

Oddalając zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosek o zasądzenie od wnioskodawcy na rzecz uczestnika postępowania zwrotu kosztów

postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy miał na względzie fakt, że uczestnik postępowania nie dostrzegł tego, iż skarga kasacyjna dotknięta jest wadami powodującymi odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, lecz wnioskował o jej oddalenie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 2014 r., II CSK 77/14, nie publ.).